

Γνωριμία με τον...

ΦΑΙΔΩΝΑ ΚΑΛΟΤΕΡΑΚΗ

• Θα μπορούσες να μας πεις με λίγα λόγια με τι ασχολείσαι;

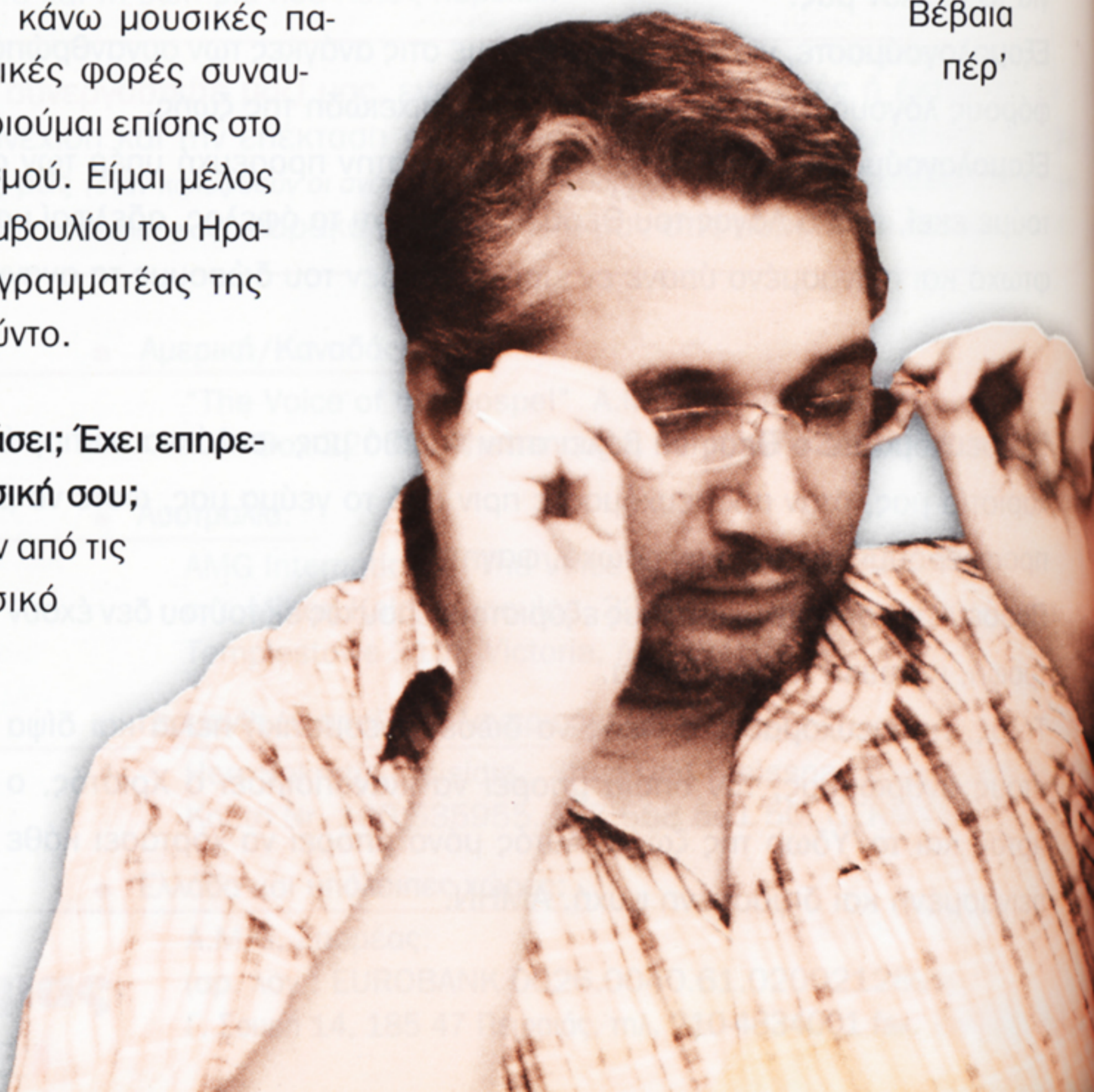
• Εργάζομαι στο ΚΕΘΕΑ (Κέντρο Θεραπείας Εξαρτημένων Ατόμων), ως διευθυντής στη Β.Ελλάδα και είμαι στο χώρο πάνω από 20 χρόνια. Αυτό όσον αφορά το θέμα του βιοπορισμού. Είμαι πατέρας 4 παιδιών, και πέρ' απ' τη δουλειά μου και την οικογένειά μου ασχολούμαι και με τη μουσική. Γράφω, κάνω μουσικές παραγωγές και μερικές φορές συναυλίες. Δραστηριοποιούμαι επίσης στο χώρο του αθλητισμού. Είμαι μέλος του διοικητικού συμβουλίου του Ηρακλή και γενικός γραμματέας της ομοσπονδίας Τζούντο.

• Τι έχεις σπουδάσει; Έχει επηρεάσει αυτό τη μουσική σου;

• Πολλά πηγάζουν από τις σπουδές. Το βασικό μου πτυχίο είναι στη Θεολογία. Μάλιστα, αυτό έχει ενδιαφέρον, καθώς τελείωσα με-

ταπτυχιακό στην πατρολογία, στην ορθόδοξη σχολή του Τιμίου Σταυρού της Αρχιεπισκοπής Βορείου και Νοτίου Αμερικής, στο Μπρουκλίν της Μασαχουσέτης. Στη συνέχεια έκανα μεταπτυχιακές σπουδές στην Ψυχολογία και τώρα κάνω το διδακτορικό μου, σχετικά με την πρόληψη της υποτροπής της εξάρτησης.

Βέβαια πέρ'

απ' αυτά, υπάρχουν οι σπουδές στη μουσική που ξεκινούν από πολύ νωρίς.

Όσον αφορά το λυρισμό και το συμβολισμό, στα τραγούδια μου, από μικρός διάβαζα λογοτεχνία και ποίηση, αλλά κυρίως έχει να κάνει με μια προσωπική πορεία. Είναι κάτι το βιωματικό και δεν έχει να κάνει με τις σπουδές. Είναι η προσπάθεια να λειτουργήσω πιο ελεύθερα όταν γράφω, αποφεύγοντας «κλισέ», αλλά επίσης να μπορέσω να χρησιμοποιήσω μια γλώσσα επικοινωνίας, η οποία να μπορεί να γίνει αντιληπτή και από άλλους ανθρώπους, πέρ' απ' τη δική μας εκκλησιαστική ομάδα.

- Πώς ξεκίνησες το μουσικό σου ταξίδι και ποιοι ήταν οι σταθμοί σου;

- Ήμουν από τα πρώτα παιδιά στη Θεσσαλονίκη που μάθαιναν μουσική, και ήμουν δακτυλοδεικτούμενος γι' αυτό! Ξεκίνησα το 1966 στο Κρατικό Ωδείο. Ευτυχώς, είχα πολύ καλούς δασκάλους και μου άρεσε πολύ να παίζω μουσική. Στα 15 όμως βαρέθηκα και σταμάτησα το πιάνο, αλλά συνέχισα τα θεωρητικά. Έγραφα τραγούδια επίσης κι έπαιζα πιάνο ελεύθερα, μόνος μου. Κάποιες χρονιές μάλιστα δίδαξα θεωρητικά σε μερικά ωδεία και σαν δάσκαλος μουσικής σε δημοτικό. Το πρώτο ολοκληρωμένο τραγούδι το έγραψα στα 15 μου, με τίτλο «Η αγάπη». Μου κάνει εντύπωση, κοιτώντας πίσω, ότι από τότε χρησιμοποιούσα συμβολική γλώσσα. Στη πορεία φτιάξαμε με φίλους το συγκρότημα «Άφθονη Ζωή» και μετά τους «Πάροικους», το πρώτο χριστιανικό ροκ συγκρότημα, αλλά επίσης ασχολήθηκα και με χορωδίες, εκκλησιαστικές και μη.

του ΜΙΧΑΛΗ
ΛΙΤΣΙΚΑΚΗ

- Πότε ήταν η πρώτη σου προσωπική δισκογραφική δουλειά;

- Ήταν στο εξωτερικό, το 1984 στο Τορόντο, με το δίσκο «Σάρκινη καρδιά», ο οποίος είχε δυο πρωτιές. Ήταν ο πρώτος δίσκος που είχε μπουζούκι, πριν τους «Λυτρωμένους», με ηλεκτρονικούς ήχους από synthesizer. Επίσης ήταν ο πρώτος χριστιανικός δίσκος που είχε ένα ερωτικό τραγούδι που είχα γράψει για τη γυναίκα μου. Την εποχή εκείνη αυτά ενόχλησαν,

«δεν μπορούμε να ψάλλουμε μόνο “σε υψώνουμε”, “σε δοξάζουμε”, ενώ υπάρχει πληθώρα Ψαλμών που εκφράζουν θυμό, αγανάκτηση, εγκατάλειψη, μετάνοια, συντριβή...»

κυρίως το δεύτερο. Μετά ακολούθησε «Η αγάπη στο τέλος», που τη θεωρώ πολύ ιδιαίτερη δουλειά, κάτι πολύ διαφορετικό σαν χόρωμα και παραγωγή, και είμαι ευγνώμων στον Κώστα Μακρή για τη στήριξή του. Ακολουθούν τα «Αστικά τοπία» και το «Obrigado».

- Παρατηρούμε στον τελευταίο δίσκο το «Να 'ρθεις», μία στροφή προς ένα διαφορετικό είδος μουσικής, προς τη λατρευτική. Πού οφείλεται αυτό;

- Αν μου έλεγε κάποιος, πριν από 2 χρόνια, ότι θα έκανα αυτή τη στροφή, δε θα το πίστευα! Αφορμή ήταν ένα εργαστήριο για νέους μουσικούς που οργανώσαμε με το Σωματείο των καλλιτεχνών. Εκεί είχα ένα θέμα για το στίχο, στον οποίο πιστεύω ότι υστερούμε πολύ, ενώ έχουμε πολλούς ταλαντούχους μου-